

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Mizând totul doar pentru o zi în plus la putere...

Cezar
A. Mihalache

Demiterea lui Baconschi nu a fost nici o clipă gândită ca un sacrificiu dat pieței. Un „cap al lui Moțoc” aruncat de închipuitul vodă de la Cotroceni mulțimilor furioase. Pentru ca Baconschi nu a avut nici o clipă vreo însemnătate pentru piață, nu a reprezentat nimic pentru mulțimile care au manifestat la Universitate. Era prea mare distanța dintre el, un intelectual „plezurist” ce pescuia prin apele tulburi ale piscinelor jacuzzi, și așteptările, poate chiar iritățiile, mulțimilor care strigau pe străzi în întreaga țară.

E drept, demiterera lui Baconschi ar putea fi semnalul că PDL a înțeles că nu se mai poate baza pe voturile furate din Diaspora. Deja semnalele din afara țării erau mult prea negative, cu mitinguri de protest în nenumărate orașe, pentru ca democrat-liberalii să-și mai închipuie că vor putea fraudă voturile din Diaspora, fie și dacă la mijloc era vorba de milionul de voturi promis de Baconschi.

De fapt, PDL a renunțat la serviciile ministrului Baconschi, dar nu pentru a-l elimina pur și simplu din „angrenaj”, și a-l azvârli în anonim, ci pentru a-l folosi ca element central în mecanismul unei alte mișcări dictate de la Cotroceni. Iar din această perspectivă, Teodor Baconschi ar trebui să fie mândru,

dinspre mulțimile din piață, cererile protestarilor fiind doar folosite ca justificare pentru alungarea lui Baconschi din postul de ministru de externe. Pentru că retragerea acestuia din schema guvernamentală, aparent ca răspuns la presiunile pieței, a mascat un scop politic mult mai pragmatic. Acela de a se elibera un loc în guvern care să fie cedat UNPR-ului, formațiunea aflându-se în acel moment într-o expectativă fățișă de reorientare spre alți parteneri politici.

O cedare menită să

asigure rămânerea UNPR-ului în coaliție. Asta după ce voci din interiorul formațiunii generalului de cantină au lăsat să se scurgă diverse variante de orientare a formațiunii spre opoziție.

Surse care dădeau ca sigure plecări din UNPR, dar nu individuale, ci în masă, într-un regim cazon, fie și unul ocârmuit de un general de cantină, până și „dezertarea” politică executându-se la ordin.

De aceea, PDL l-a sacrificat pe Teodor Baconschi, acesta nefiind oricum de prea mare folos (nici măcar „angajamentele” sale

tru noi și noi concesiile „pedeliste”. O rocadă care să asigure PDL-ului energia necesară supraviețuirii pentru alte câteva luni.

Un „sacrificiu” executat într-un moment de

cumpănă politică pentru PDL, menit să garanteze stabilitatea în coaliție măcar pentru o vreme. O mișcare riscantă ale cărei efecte „colaterale” s-ar putea să depășească „beneficiile” obținute. Căci, dacă democrat-liberalii au ales să-și asigure în continuare „parteneriatul” cu UNPR prin această cedare (deși nimic nu este bătut în cuie, dubla trădare și jocul la două capete fiind măsuri uzuale), este evident că și UDMR va ridica noi pretenții. Mai ales că maghiarimea politică s-ar putea simți lezată de felul în care PDL a cedat atât de ușor un post de ministru în condițiile în care UDMR a negociat de fiecare dată „la sânge” pentru fiecare funcție.

În acest fel, deși pare că și-a asigurat „parteneriatul” cu UNPR, PDL nu a făcut altceva decât să deschidă o nouă cutie a Pandorei în relația cu UDMR. Și nu va fi nicidecum surprinzător să vedem cum Uniunea va trece din nou la șantaje ordinare pentru a rămâne în coaliție, inclusiv prin reclamarea unor ministere sau tocmiterea proiectelor legislative la care jinduiește.

Oricum, prin cedarea ministerului de externe, democrat-liberalii confirmă că au ajuns la capăt de drum. Și sunt atât de sperați încât mizează totul în speranța de a supraviețui. O „ofertă” în care mizele sunt tot mai mari, dar beneficiile, recte liniștea și parteneriatul în coaliție, tot mai șubrede. Mai mici, mai neînsemnate. Pentru că zilele PDL-ului sunt condiționate de numărul culcuș provizoriu, locuia o posturilor pe care le mai poate ceda UNPR-ului sau UDMR-ului.

Praf și pulbere se-alege...

Ion Proca

Întotdeauna am acceptat cu pietate filosofia seculară a omului simplu, filosofie purtată din gură în gură căreia i-am zis proverb, zicală și nu în ultimul rând -înțelepciune.

Îl întâlnesc deunăzi pe istoricul Alexandru Furtună, cel care „șterge colbul de pe cronice bătrâne”, autor al mai multor monografii despre satele noastre, care le-a cutreierat în lung și în lat ca să scoată la iveală istoria adevărată a

localităților noastre. Ultima lucrare e despre satul Opaci, baștina lui Ion Ungureanu.

Din vorbă în vorbă ajungem și la subiecte mult mai delicate și la zicerea populară „Dumnezeu nu bate cu bățul”. Prima întâmplare e din Hiliuții lui natali. Un nene, care credea că poate să dea cu barda și în Dumnezeu, când a venit vâlul ateismului și se închideau bisericile, iar altele erau aruncate în aer cu explozibil mult, acest ateu a scos crucea de pe cupola bisericii.

Să fi trecut vreo lună de la această barbarie și tocmai lângă biserica din sat nenea necredincios își găsește moartea, fiind aruncat în zidul cimitirului de pe bicicleta cumpărată în aceeași zi din banii primiți pentru ruperea crucii...

Dumnezeu nu bate cu bățul.

Tot Alexandru Furtună îmi povestește alt caz la fel de șocant. O pereche de învățători tineri locuiau în gazdă la niște gospodari. Tot acolo, într-o anexă, numită pe-alcuiri „vremeancă”, adică un condiționate de numărul jună instructoare de pionieri.

Se spune că era de o frumusețe rară. Avea o podoabă capilară până la călcâie. O blondă naturală de care nu s-a mai văzut.

Tânărul învățător a început s-o curteze.

Domnișoara, foarte delicată, i-a dat de înțeles, că intențiile lui nu au nicio șansă de izbândă. El chiar a pus pariu cu un camarad de al său că o va cuceri.

Vorbele astea au ajuns și la urechile soției acestuia, car pe dată a și pus un plan diabolic. Când domnișoara dormea, ea s-a strecurat în odaia ei și i-a tăiat părul. Iar asta pe vremuri, echivala cu eticheta de femeie destrăbălătă. Și fata n-a vrut să se arate lumii în halul acesta și s-a aruncat în brațele Nistrului.

De unde așa și nu au mai găsit-o.

La acea vreme frizerița neprofesionistă era gravidă în luna a noua. La puțin timp a și născut. Copilul s-a născut cu o boală incurabilă, că nici până acum nu poate fi arătat lumii. Dumnezeu nu bate cu bățul...

Un alt caz. Zilele acestea un cetățean de la Colonița și-a pierdut calul. S-a dus să-l caute prin crânguri și coclauri. Nu l-a găsit. S-a întâlnit cu niște cheflii de pe la Hanul lui Vasile. I-a întrebat de nu au văzut o iapă sură cu un mânzoc de vreun an. Și aceștia fără nici un motiv l-au bătut cu bestialitate că peste două zile s-a stins din viață la nici 50 de ani împliniți. Bătăușii încă nu au fost depistați.

Dar Dumnezeu nu bate cu bățul.

Doi tractoriști din satul nostru au tras cu bulldozerul crucea de pe biserica din Vadul-lui-Vodă. Praf și pulbere s-a ales din viața lor și a familiilor.

Sunt multe de povestit la acest capitol, dar e început de an și ar trebui să venim cu gânduri mai serioase. Iar ele predomină. De aceea, vă îndemn să ne scrieți ce mai e nou și bun prin satele domniilor voastre.

prin sacrificarea lui fiind și el, în sfârșit, util partidului.

O demitere care nu a avut nici o legătură cu esența solicitărilor venite

vizând amanetarea milionului din Diaspora nefiind prea credibile), personaj menținut până acum în funcție doar ca monedă de schimb pen-

O altă perspectivă: Am fost și am văzut Brașovul „revoluționar”...

Horia Marchian

Am fost și am văzut Brașovul „revoluționar”. În fața Primăriei, erau adunați vreo trei sute de oameni. Scandau lozinci care, la prima vedere, ar fi părut normale în această situație. Cereau libertate, respect, locuri de muncă. Și priviți de departe, ar fi putut fi demni. De la distanță, de unde lucrurile nu-și dezvăluie chipul deseori fisurat, oamenii aștia, cu fluierile, steagurile și portavocele lor, păreau posesori de coloană vertebrală. Schimbarea perspectivei, însă, ne-a rezervat în acea seară câteva surprize.

Mergeam spre Primărie cu speranță-n suflet, dorind să vedem acea față ascunsă și de mult timp absentă, acea Românie profundă la care unii ca noi încă mai visează. Vroiam să vedem niște oameni care în sfârșit iau atitudine, care în sfârșit s-au trezit din somnolența lor de zi cu zi, cărora în sfârșit nu le mai e teamă. Prin prisma tinereții și speranței mele, îmi construise o viziune a unor oameni cu fețe luminoase, dar dârze, care au îndrăzneală pentru Neam. Și pe măsură ce mă apropiam de cei concentrați acolo, iluzia se spulbera.

Încă de la momentul în care am ajuns acolo, lumea s-a întors spre noi. Nu eram cu ei, nu ne recunoscuseră mirosul. Nu știau dacă suntem sau nu „huligani”, „vandali”. Ne-au separat de ei fără a scoate

vreun cuvânt. Și atunci ne-am desfăcut bannerul. “PDL și USL, aceeași mafie.” Imediat au început reacțiile. “Voi sunteți de la UDMR, mă?”. I-or fi indus în eroare steagurile tricolore românești de la noi din mâini. “Sunteți de-ai lui Băsescu!”. Da, că de-aia

protestăm împotriva lui! Și argumentul suprem: “Diversioniștilor!” Cuvântul ăsta e interesant. Pe de o parte, sugerează că noi am vrea să-i distragem pe acești protestatari de la scandările lor, că ei vor cu disperare ca manifestația lor să aibă succes, să se întipărească în analele istoriei acestei țări, și noi suntem lacheii puterii care ar vrea să-i oprească. Pe de altă parte, însă, pe mine mă trimite cu gândul la diverșii dușmani închipuiți ai regimului comunist, care acum poartă în accepția acelor scandatori un machiaj portocaliu. Chiaburul. Sabotorul. Spionul capitalist. Idei care apar sub acțiunea unui stimul simplu. Pavlov jubila în lumea dreptilor, văzând acest dresaj. Acesta e momentul în care apar primele dubii. “Oare nu cumva...”

După determinarea apartenenței noastre evident PDL-iste, căci cine altcineva ar

putea critica USL-ul!!!, cei de acolo au început acțiunea de îndepărtare a “dușmanului de clasă”. Întâi cu bulgări în banner, apoi cu bulgări în noi. Încercări de dialog. Spiritul de turmă rezistă. Jumătate din cei de acolo ne huiduiau violent, fără să mai înțeleagă și ce ziceam. Sosiseră dușmanii de clasă. Încercări de apropiere și dialog. Spiritul de turmă rezistă. După care, un personaj cu o portavoce i-a rugat pe jandarmi să ne bage în dubă și să ne ducă de acolo, că le deranjăm mitingul, amenințându-ne ca vom părăsi locul pe targă dacă nu o fac.

Pe ce temeii? Nu făcuserăm nimic ilegal. Deja se asociau cu legea?

Individul respectiv era unul dintre cei doi organizatori ai acestor manifestații spontane. Unul de la PSD, altul de la PNL. Uitându-mă la oamenii îngrămădiți acolo, am trăit o dezamăgire profundă. Unde erau fețele demne pe care le vroiam? Unde erau tinerii pe care mi-i imaginam animați de un curaj etern?

Nu erau. Erau în schimb bătrâni ignobili, roșii, chipuri congestionate de alcoolul din crâșme. Oameni mai tineri sau mai bătrâni, priviri urâcioase ale unor oameni infectați în masă cu germeii cu care un Bakunin sau un Marx ar fi mobilizat lumpenproletariat-ul. Tineri erau.

Puțini suporteri. Scandau și săreau, animați de ce mi s-a părut un avânt tineresc și de o dorință sinceră de libertate.

Ni s-a spus că “amenințăm ceea ce se construiește de ani de zile”. Na manifestația spontană, neamule. USL a vândut-o ieftin de tot. Promisiuni pentru unii, o băătură gratis pentru alții, și hai la protest, că ați primit deja pomană, acum partidul vrea să vadă și niște acțiune.

Nefiind cale de înțelegere cu ei, ne-am retras. N-avea sens. Frământam în mintea mea întrebări. Ce se întâmplase? Cine erau acești oameni? Unde erau tinerii țării?

Ecuția e simplă. E '89 de după '89. Ceea ce a pornit ca o manifestație de susținere a SMURD a escalat repede la nivelul unui protest de amploare, în care cetățenii României s-au ridicat împotriva a tot ce se întâmplă anormal în țară. Pe scurt, împotriva a tot. Împrumuturi, distrugerea economică, nivelarea culturală, proiectul Roșia Montană. Tot.

SMURD și ce a urmat după el nu au fost însă decât o scânteie pentru cei care așteptau cu nerăbdare o astfel de clipire a neamului românesc, o zvâcnire care să anunțe trezirea din somn, ca ei să înceapă să-l scuture și să-l pună deja la jug. Îmi aduce aminte de deturnarea evenimentelor din '89 sub egida FSN. Metoda Pavlov, metoda FSN. Acum într-un nou ambalaj USL!

Nu mă solidarizez cu actuala putere, dar nici nu pot afirma că acești oameni care deturnează ceea ce ar fi trebuit să fie emanația dorințelor refulate de mai bine de 20 de ani

ale poporului român sunt soluția.

Organizatorii manifestațiilor spontane și trepădușii lor încearcă acum să găsească un inamic spre care să direcționeze masa de manevră. Și au două ținte posibile. „Diversioniștii”, adică grupările de zece oameni cu un banner, și “huliganii”, adică suporterii de fotbal care oricum, sunt mai aproape de ce ar trebui să însemne evenimentele acestor ultime zile.

Am fost prezentați în fel și chip, de la UDMR, la un grup de anonimi cu un banner, la “diversioniștii securității băsiste”, cum ne numea un cotidian chiar la data scrierii acestor gânduri. Nu suntem nici unul dintre aceste lucruri.

Dați-ne voie să ne prezentăm singuri. Suntem un grup de inițiativă format din oameni tineri din mai multe medii, care au venit la Primărie cu gânduri curate, și au fost alungați cu ură și urlete mirosind a băătură. Suntem cei ce speră la învierea acestui neam. Suntem cei care denunțăm deturnarea, noua revoluție furată și metoda FSN.

Suntem români și-atât.

Mâncăm și bem, plătim...!

Virgil Andronescu

Aș vrea să plec din România! Nu sunt patriot?

Vreau să rămân în România! Sunt un prost? Nu

fac altceva decât să lăncezesc așteptând vremuri bune. Sunt pierdut într-o țară care de mulți ani, de foarte mulți ani!, ea însăși pierdută în lăncezire.

Deja cirul e în plină reprezentare. Clovnii, întreaga menajerie, acrobații, fachirii și jonglerii și-au făcut intrarea în scenă. Spectacolul e unul grotesc, spectatorii se hlizesc, aplaudă, huiduie și râd. Un talmeș-balmeș, un război pe viață și pe moarte, politicieni și presă, alegători și nealegători, finanțatori și sponsori, toți-cu mic cu mare, vor dezgropa secura războiului. „Pipa păcii” dăunează grav... politiciii dâmbovițene, după cum ne-o arata scena politică

românească. Atomizarea societății civile și fuzionarea eșichierului politic vor fisiona, paradoxal, într-o explozie de proporții intergalactice. Toată forfota, toată viermuiala stârnită numai și numai pentru atragerea indecișilor.

Colac peste pupăză, vor veni scumpirile mult trâmbițate anticipat pe toate canalele TV. Micii și berea se poate să nu mai aibă efect, zic și eu! Sacoșele cu ceva zahăr, ceva ulei, biscuiți și sigla UE pe ele, alături de siglele partidelor, se poate să nu mai aibă randament, e doar o supoziție!

Mă aștept la o campanie dură... bătălii pe toate fronturile: mercantile, sentimentale, doctrinare- o întreeagă și bine unsă mașinărie de propagandă scumpă financiar dar de doi bani în plan organizatoric și ideologic.

Dar eu voi continua să sper în mai bine și să nu plec din țară, să rămân patriot până la capat! Cu toții vom strânge cureaua și mai mult, vom merge în pas de defilare și mai adânc spre centrul Europei prospere cândva – acum și ea... Disperare peste tot...

Românul bea și mănâncă, cheful este după datini, înfundă spitalele iar apoi înjură birjărește guvernul și toți

sfintii sarbatoriti cu sarmale și vin fiert. Despre 2012 mai știu ca va fi anul preazisului sfârșit de lume, care lume? Lumea arabă, europeană, asiatică ori nord-americană? Va mai supraviețui blegita monedă euro? Cine va câștiga alegerile ce va să vină pe ale noastre mirifice meleaguri? Intereseaza cu adevărat pe cineva?

Sincer, pe mine, nu! Mama Europa ne poate scuipa oricând... Moneda euro poate dispărea în secunda doi...

Numai noi vom rămâne încremeniți în așteptări pozitive ce nu se mai regăsesc în plan real.

Mâncăm și bem, plătim...

Și o ultimă întrebare: da' eu cu cine o să mai votez?

Lui Isărescu nu-i place „criza”. Nici nouă!

Ruxandra Hurezan

Discursul pe care ni l-a transmis președintele? Gri, potolit, prea potolit, fără lovitura de pedeapsă așteptată. Acea urmează, așa ne-a lăsat să înțelegem. În același timp, afară ninge de-ngroapă țara, protestarii – la fel de furioși în piețe, iar staful BNR lansează cărți de panseuri asupra „crizei” căreia mai bine și mai politicoasă ar fi să-i zicem recesiune. Spuneți și dumneavoastră, n-ar suna mai plăcut în urechi, mai elitist și mai puțin grobian, ce naiba, e atât de greu să-i zicem recesiune?! Voi nu v-ați săturat de „criză”? Uitați, guvernatorul, de exemplu, s-a săturat. Îl deranjează la auz acest cuvânt urît și când îl ascultă pe președinte și când se uită în stradă sau la televizor, tot timpul se izbește de hidoșenia acestui termen! Criză, criză! Hai că e prea mult! Nu poate omul să bea o șampanie liniștit la o lansare de carte – vedeți, așa se tratează c... recesiunea, cu atenție, i se dedică mult, mult talent!, că niște bătărași îi dau pe afară cu criza în sus și-n jos. Mai mult în jos, să știți.

Mugur Isărescu, după ce l-a ascultat pe președinte și a făcut o analiză pe text, a con-

statat: „Cuvântul criză a fost cuvântul pe care l-am auzit cel mai des”, a spus guvernatorul BNR la o dezbateră inspirată de cartea „De la Marea Dezordine la Noua Normalitate”, scrisă de consilierul său, Adrian Vasilescu. Isărescu apreciază că termenul recesiune este mai potrivit. „O să ieșim și din recesiunea aceasta. Ce va rămâne

atunci din criză? Un sentiment general cum că nu ne-a fost mereu bine”, a arătat Isărescu.

„Oare când ieșim din criză? Când ești în criză? Când faci un chef mare și întreci măsura, sau a doua zi dimineată, când te apucă mahmureala?”, a mai spus Isărescu, subliniind că titlul cărții scrise de consilierul său reflectă foarte bine ce se întâmplă azi.

P.S.: Vedeți, oamenii serioși își văd de viața lor cum se cuvine, folosind cuvintele potrivite și, uite, așa pot ignora criza. Faceți și voi la fel!

Mișcarea politică „A treia cale”...

Nicolae
Tudor

Se vorbește pe la colțuri, cu jumătate de gură, însă, că omenirea s-a dezvoltat strâmb, că a luat-o anapoda. Copil, sărac fiind, am aflat spusa aceasta rostită cu năduf de oamenii cu bătători în palme care veneau dimineața în curtea noastră, aflată într-o văgăună de munte, să-și reia sapele, cazmalele sau coasele pe care le lăsau seara. Mi s-a spus atunci că nu se poate face nimic.

Si am crescut cu acest gând. In clasa a V-a, mergând la altă școală, am aflat pe pielea mea cum e alcătuită lumea. Dirigintele a propus șeful clasei și, după ce a propus el și s-a votat, un glas a dorit să mai facă o propunere. Acel glas m-a propus pe mine, cel din văgăună (ei mă știau că mă scăpasem pe mine exact pe scenă, de emoție, când mi se înmânase premiul I) și am avut mâini ridicate vizibil mai multe decât binecunoscuta șefă a clasei.

Numai că dirigintele s-a uitat la mine lung, m-a cântărit din ochi și a râs zicând că tocmai a asistat la o glumă. Acel diriginte mi-a spus, totuși, în particular o vorbă de încurajare:

„Contează doar drumul pe care-l parcurgi pentru a ajunge!” Si m-a îndemnat să urc treptele râpei/devenirii și să am în conștiință sentimentul distanței fiindcă eu am plecat atât de jos încât dedesubt nu mai exista nimica. Dacă am ajuns astăzi la masa dumneavoastră nu pot fi decât fericit, este posibil ca Dumnezeu să vrea așa, și nu pentru mine ca ins, ci pentru adevărul pe care-l aduc – un adevăr filtrat, cum apa adâncă,

Ruxandra
Hurezan

Doar distinsa Adriana Săftoiu s-a ținut de cuvânt și și-a dat demisia din Parlament. Vă vine să credeți! Opoziția a amenințat că își va depune demisiile în bloc și că va părăsi Parlamentul pentru a provoca anticipate. S-au întors pe cealaltă parte și au zis, nu, nu ne mai dăm demisiile, facem grevă. (De parcă n-ar fi făcut grevă și pînă acum!)

Așadar, s-au făcut de rîsul lumii. Iar Crin Antonescu pune cireșa pe tort și spune despre singura demisie onorantă că nu are nicio

trecută prin multe straturi.

Adevăr care este unul singur: Inteligenții lumii exploatează tot ce există pe pământ, în folos personal – după interese și nu după principii. Pentru a înțelege exact trebuie să vedem etalonul, care se află în Biblie, rostit de Isaia (cap 65.v.17-28) unde se spune că Dumnezeu va reface lumea iar acolo aleșii Săi “vor construi case, dar nu să locuiască alții în ele, vor sădi vii, dar nu să mănânce altcineva strugurii, ci fiecare să se bucure de rodul muncii sale.” Rezultă că nu este normal ca un om să lucreze altui om, că fiecare trebuie să aibă o proprietate care să-i asigure, prin folosință, traiul normal.

Cum a apărut totuși exploatarea omului de către om? Prin cinismul sau agresiunea subtilă a omului inteligent care a propus ca o normalitate întrecerea între oameni (firească pînă la un punct), dar care se bazează în final (după cortină/la masa decizională) pe inginerii aducătoare de foloase necuvenite. Inteligenții lumii au adus excepția la rang de normalitate, prin care cetățenii au ajuns să se întrecă permanent, încât supraviețuirea însăși a devenit înfrângere din start dacă nu te înhami cu forță la ceea ce generic și sfidător numim “muncă”, pentru a obține un câștig pe care un el sau o ea l-au obținut deja și au devenit, astfel, repere reale într-un orizont năluc de speranță.

Așa se face că oamenii neinteligenti își riscă acumulările jucând la caritas, bingo sau loto, nu de puține ori planificându-și viața și trăind, ca drogații, în irealitatea că au câștigat și ei, că le-a venit rândul, că i-au ajuns pe ceilalți.

Firmele mari,

Ești în stare să-ți dai o dată în viață demisia?!

legătură cu PNL sau USL, este o decizie unilaterală! Acum e momentul să ne am-

anumiți sportivi, actori, oameni de televiziune nu încetează să ofere exemple că cine este capabil poate să câștige. Dar oamenii știu că marile averi nu puteau fi obținute nicicum prin muncă cinstită, dar au început să apară dezvoltări în mass-media așa că asistă de ani buni la o așa zisă neputință a sistemului juridic și primesc zilnic mesaje că nu contează prin ce mijloace acumulezi. Noul curent filozofic, ezoterismul, dă stabilitate acestei realități fiindcă spune că omul trăiește o experiență pe pământ, că există un plan divin care nu trebuie deranjat. Așa că nu putem decât să asistăm la un haos în care toată lumea are un

interes personal, deci fură cu firesc, violează, minte, iar tot mai puțini au credință, sunt drepti sau se sacrifică pentru un bine universal.

Numai că acest ansamblu împinge planeta Pământ, încet și sigur, înspre un sfârșit apocaliptic. Nu e de mirare, așadar, că nimeni nu vrea să vadă ce se întâmplă cu insuficient de inteligente miliarde de făpturi umane ale pământului care trăiesc neputincioase de azi până mâine sleindu-se de puteri

sau căpătând bolile incurabile ale inaniției.

Responsabil de sărăcia planetară nu poate fi decât Statul, adică cel care și-a asumat rolul de gestionar al avuției comunității. Dar Statul fie este așevit puterilor financiare ale lumii (forțe mai mult sau mai puțin oculte), fie a devenit un loc din care ajunșii pot lua tot ce au nevoie încât nu numai să scape de sărăcie pe timpul vieții, dar devii un instrument de producere continuă a banului prin dezvoltarea unor afaceri proprii și sigure ocupând locurile cu vad, folosind rezervele țării, eludând și explotând netingherit oamenii, deținând monopolul șamd. Ajungând

legiuitori, îmbogățirii statului au promovat politici generale, aparent bine intenționate, prin care nu numai că sunt excluși săracii, dar se vrea ca ei să existe pentru a fi exploatați și a le cere biruri.

O politică nouă înseamnă o politică pentru dreptate socială, radicală cumva, dar care nu trebuie să conducă la tensiuni între oameni, fiindcă nu trebuie nimeni exclus din societate, o politică nouă cu reguli pentru o nouă ordine la care

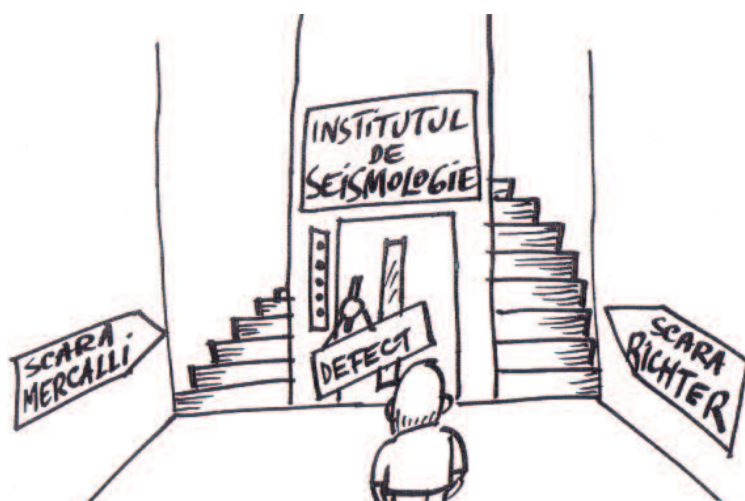
toată lumea să poată să se adapteze.

Primele reguli trebuie făcute pentru Stat, fiindcă el face reguli doar pentru supuși, presupunându-se că liderilor săi le dă conștiința pe dinafară. Statul a devenit un organism viu, independent și puternic fiindcă s-a structurat pe inteligenții comunității, chiar dacă mulți au ajuns în sistem din pasiune pentru profesie, deci fără să aibă intenții ascunse.

Să presupunem prin simplificare la absurd că nu mai avem nevoie de Stat: îi dăm pe toți afară și începem să băgam înăuntru unul câte unul, prin concurs-referendum, minimul de oameni necesari funcționării normale. Am înțelege că este suficient un legislativ format din 50 de oameni (cîte unul din fiecare județ), dacă acolo ajunge un specialist și nu un anonim cioflingar care a dat bani să acceseze puterea. Am înțelege că Statul poate funcționa fără să ceară poporului o sută și ceva de taxe, ci doar cu o zeciuală de suflet, egală cu patriotismul și conștiința rangului de om rațional. Am înțelege că nu este nevoie de sisteme politice pentru a conduce lumea, ci doar de intenții și idei bune, de oameni buni. Dacă privim înapoi și analizăm comunismul și citim și strada care neagă astăzi, în bloc, toate forțele politice apărute după 1989, putem înțelege că nu a fost rău comunismul în întregul lui, că a avut și bune.

Așa cum și capitalismul. A alege “a treia cale”, adică tot ce au bun cele două sisteme, devine o alegere de bun simț.

●

intim cam ce au însemnat la noi demisiile. De cele mai multe ori au fost smulse cu

săptămîni, forțată să părăsescă Guvernul, doamna Andreescu l-a dat în

judecată pe Emil Boc pentru asta! Dar n-o mai ia nimeni în serios. Demisia este încă o instituție care ar trebui urgent reabilitată. Ea ar trebui să fie încărcată de semnificații, să spună „nu” sau să spună măcar ceva, să lase urme după ea. Nu e un lucru de doi bani, cînd îți scrii demisia dintr-o funcție publică scrii o pagină de istorie pentru vremea ta. Nu e totuna cum o faci și pentru ce o faci. Cîte demisii au însemnat ceva în țara asta? Demisia lui Traian Băsescu din Parlament pentru a se pune la dispoziția justiției în cazul Flota. Demisia lui Mircea Mică de la Educație, pentru că n-a primit bugetul cerut. În

anii următori s-au dat banii aceia și s-a început lucrul pentru reformarea învățămîntului. Demisia lui Arafat care a atras atenția asupra unei legi, a scos lumea în stradă.

Acum, demisia Adrianei Săftoiu, dar care nu înseamnă nimic nici pentru PNL nici pentru USL!

Sau mai știți voi demisii care să spună ceva semnificativ în România?

PS:

La noi, agățatul de funcție pare o boală profesională, ca silicoza la mineri sau azbestoza la constructori, o capeți și nu mai scapi de ea!

●

Minciuni... portocalii

Cezar
A. Mihalache

În esență, lucrurile stau cam așa: Boc spune că l-a dat afară pe Baconschi pentru că i-a jignit pe manifestanți. Iar noi, este de presupus, ar trebui să-l credem pe cuvânt. Să nu ne închipuim că la mijloc ar putea fi vorba de fapte mult mai grave.

Și de ce să nu-l credem pe Emil Boc, își râd în barbă pesemne guvernării, când faptele s-au potrivit atât de bine cu „pretențiile” pieței?! S-au mulat cu grație în jurul revendicărilor oamenilor care voiau să vadă capete cazute. Desigur, nu a fost o problemă pentru premierul nostru faptul că una a cerut piața și alta i s-a dat pe post de satisfacție. Că anumite „rădăcini” și-au dorit protestatarii să le vadă retezate din răul în care și-au sucit mâțele și mințile cei de la putere, și altceva a decis premierul. Că doar de aia e șeful guvernului. Să decidă el, nu piața!

Numai că oamenii nu mai sunt cei de acum două decenii. Nu mai sunt nici măcar cei de acum

șapte ani. Că doar le-a spus și președintele: „Nimic nu va mai fi ca înainte!”. Și ei s-au conformat! Nu mai sunt ca odinioară, parte a unei mămăligi pe care o plimba puterea în jalbă pe la Bruxelles pentru a se lăuda ce țară cuminte are la picioare, ce bine a dresat-o! Nu mai sunt aceași nici în cererile lor și, mai ales, în așteptările pe care le nutresc. Or, dacă au cerut capul lui Vodă și pe cel al argatului lui, chiar că nu o să se mulțumească cu freza de casanova întârziat a fostului ministru de externe ori cu nurii lui Nuți. Nuți, duduia, nu Constituția pe care a promis Vodă că o destramă din tivuri să o facă mai frumoasă.

Așa că, ar trebui să afle micul nostru premier (care își căuta printre nămeți „bocanci ăia mari”, într-o frustrare evidentă dată și de criza specifică vârstei, dar și de statura care nu i se potrivește la „înălțimea” funcției, drept pentru care, de fiecare dată, cere lopata cea mai mare, țuiul cel mai plin și se filmează doar pe lângă camioanele cele mai mari), ar trebui să afle dară „băiatul de la țară”, după cum îl alintă oracolul de la talpa broaștei, Ioan Oltean,

că și „prostimea” s-a prins că demiterea lui Baconschi nu se leagă cu snoavele zise nouă.

De nici un fel! Nu se leagă pentru că primul care a dat slobod injuriilor la adresa pieței a fost chiar

aia e!) au sărit și ele într-un mimetism al micilor grohoitori cu acuze la dresa manifestanților. Cu vorbe la fel de lipsite de inteligență.

Or, pe „cotoi” nu l-a dat nimeni afară! Poate și din cauza poreclei...

purtătorul de vorbe acide al PDL-ului, Sever Voinescu, zis și „cotoi”. Care s-a exprimat într-o formulă total nepotrivită, etichetându-ne drept „nevrotici”. Asta pentru a nu mai aminti celălalte „glasuri portocalii” care, dacă tot ne-a făcut purtătorul de vorbe al partidului de guvernământ cum i-a șoptit într-o criză de anxietate propria-i materie cenușie (multă, puțină, tot

Așadar, demiterea ministrului Baconschi a avut un fundal mult mai consistent. Poate a fost și ca urmare a lipsei de reacție față de un recent atac al lui Voronin la adresa României. Dar parcă nu se deranja Vodă pentru atât! Mai probabil e faptul că o să urmeze ceva cu adevărat jenant, dar și deranjant, pe plan diplomatic. Ca urmare a altor și altor vorbe scuipe

de Traian Băsescu în disprețul diplomației. Și va fi nevoie de o piesă grea pentru a para acuzele ce vor veni de la alții ca o contramăsură a lipsei de măsură (și măsurii!) a președintelui nostru. Poate fi vorba chiar de o izbucnire a Moscovei, „interventia” lui Băsescu cu românii, în care a făcut aluzii mai mult decât nepermise în diplomație, mascând în mod cert ceva.

Ceva ce nu va fi în nici un caz de bun augur.

P.S.

Măcar acum, la sfârșit de mandat, ar trebui să i se pună și lui Emil Boc ce scrie cu adevărat în fișa postului său. Să nu se mai apuce sârmanul să dea zăpada la o parte, nici de pe șosele, nici din curtea Palatului Victoria. Și nici să mai care paharele cu ceai la ușa șoferilor. Că e premier și, măcar atât!, are niște „drep-turi” ca șef. Dar probabil i-a rămas deprinderea de la preșurile Cotrocenilor...

Ferma animalelor sau... alianța dintre animalele domestice și cele sălbatice

Augustin
Georgiu

În viața mea n-am trăit o experiență așa traumatizantă: să asmut câinii pe vulpe și ei să se întoarcă împotriva mea. Zău, cred c-or avut ceva experiență pe deal de care eu n-am avut știre. Mai precis ceva relații intime cu vicleana vulpe. Mă paște lipsa de câteva găini în ogradă și mă uit spre câinele meu ce-l hrănesc destul de bine de la masa mea și-l văd că nu-i cel mai bun prieten al meu.

Eu știu? Poate a avut ceva înțelegere cu vulpea pe deal! În momentul în care am zis: Ho, pe ea!, el a sărit pe mine deși vulpea era între găini... Câinele se afla la cinci metri de vulpe. Am călcat într-o teșitură care mi-a străpuns piciorul de un centimetru și jumătate pentru care am să fiu șchiop toată primăvara, dar îmi place c-am văzut că măcar animalele, fie pe numele lor ce-or fi, sunt împotriva omului.

N-avem mult și ne trezim că vom ajunge slugi la ele deoarece și animalele se vor deștepta....Cum câinele pe care îl hrănesc nu sare la vulpea care vine să-mi ia găinile din ogradă, oare nu

există un pact între ele? Oare nu e mai puternică relația lor de rudenie decât cea pe care o avem noi, oamenii? Pe cine

nu lași să moară, nu te lași să trăiești...

De-a lungul vieții mele am văzut câini sărind pe vulpi, dar ăștia pe care-i avem acum nu. Înseamnă că vulpile dar și câinii trec printr-o perioadă critică. Să nu ne mai mirăm că polițiștii comunitari se aseamană cu câinii, îi asmuți pe dușmani și ei sar tot la gâtul tău.

Repet, nu am văzut așa ceva niciodată! Câinele mirosea animalul sălbatic și nu-l tolera pe lângă casă, dar se pare că vremile sunt schimbătoare...

Mă întreb acum: Oare de ce câinii nu mai sunt câini, politicienii nu mai sunt politicieni și demența bună nu mai e demență constructivă...

Ion Proca

Mai întâi fiecare sătean a fost impus să scrie cerere de a intra în colhoz. Mai apoi a venit un activist și a scris într-un catastif tot ce are bietul țaran în curte, în grajd și în casă. Țăranul, speriat de fărădelegile noii puteri, semna resemnat că nimic din ceea ce e scris în registrul selsovetului nu va dispărea fie uragan, fie potop. Vladimir Mazilu, poreclit Chirică, avea întinderi de pământ pe la Boiereasca și o fântână pe la apă vie ce dădea mereu peste margini și curgea în pâraie vesele spre Valea Serdarului, nu a vrut să semneze și chiar în noaptea următoare a fost ridicat din patul lui cu saltele din puf de gâscă și dus a fost. Să fie de învățătură pentru alți răzvrățiți ai satului.

Astfel, în Dealul Fântânilor, pe un petic de pământ de lângă casa lui Lixâi Cheptene, s-a adunat tot vacarmul satului cu mugete de boi, nechezat de cai și behăit de oi.

De azi înainte toate acestea deveneau averea colhozului proaspăt organizat cu nume de STEAGUL ROȘU. Președintele Mândrică, venit la noi de peste Nistru, avea experiență în organizarea colhozurilor și a ținut și o cuvântare în fața celor ce lacrimau. Și el a crezut că ei

plâng de bucurie. Prin 1954 s-a zvonit că Malenkov pune problema să se desființeze colhozurile și să retrocedeze oamenilor pământul și animalele de tracțiune. Zvonul, ca toate zvonurile, a fost fals și cine a crezut că puterea sovietică slăbește, s-a înșelat. A început vânarea tinerilor la FZO (fabricno-zavodskoe obucenie) și cine nimerea în această plasă dus ea la minele din Donbas și dacă avea norocul să nu-l lățească vreo avalanșă de cărbuni, revenea peste vreo zece ani acasă.

Cu timpul animalele date în colhoz au îmbătrânit, s-au răpciugit și au pierit. Noul președinte, Minciună, de loc din Dubăsarii Vechi, a pus la cale să aducă o herghelie de cai de prăsilă, de cei arăbești pur-sânge. Acum veneau delegații din toată Uniunea Sovietică să ne vadă herghelia, care era mereu periată, hrănită din abundență și protejată de muncile câmpului. Doar vreo trei cai purtau pe șalele lor președintele, „partorgul” (secretarul organizației de partid) și paznicul șef. La sărbătoarea revoluției din octombrie, caii noștri împodobiți ca de paradă erau duși în centrul raional ca să mășăluiască prin fața tribunei, unde se afla prim-secretarul comitetului raional de partid. Dar într-o zi nefastă nu știu ce i s-a năzărit lui Nichita Serghievici Hrușciiov și a lansat

un nou slogan „Să apropiem satul de oraș”. Astfel urma ca țărani să nimicească vitele, caii, oile și tot ce mișca prin gospodăriile lor. În grija colhozurilor rămăneau vitele mari cornute, dar să fie nimiciți toți caii. Herghelia noastră, fala raionului, nu a fost trecută cu vederea. A venit o directivă de sus să fie uciși toți caii. Călăul avea să fie un infirm, un om fără de o mână. Lua calul de dârlogi, îl lega de o corlată din fața grajdului, apoi îi pune în cap un sac de petică și cu o lovitură fulgerătoare îl lovea cu maiul drept în moalele capului.

Calul icnea adânc și se prăvălea ca un mal pe locul îmbăcșit de sângele celora uciși înaintea lui. Infirmul avea pregătit un ciot de coasă bine ascuțit și tot cu repeziciune îi tăia beregata.

Leșurile erau trântite într-un car și duse tocmai în Valea Raiului, sub cei doi plopi, unde se afla ferma de păsări. Moșatele se aruncau ca niște hoitari și în minute numărate devorau carnea până rămânea scheletul alb și neted.

Nu vreau și nu vă doresc să fiți martori la dispariția ultimului cal, cel mai frumos animal pe care ni l-a lăsat Dumnezeu pentru ajutorare și mângâiere.